

AMB ÈMFASI

RAMONA PÉREZ

‘El maestro del juicio final’, de Leo Perutz

En aquesta novel·la assistim a una reunió de persones amb interessos artístics del tot elevats, intèrprets de música i oients refinadíssims. Coneixem un actor consagrat que viu l’eclipsi de la seva carrera i ha de representar en els propers dies ‘Ricard III’ de Shakespeare. Es respira una certa tensió a l’ambient, al gran actor li volen estalviar un en-surt terrible: el seu banc ha fet fallida i es troba absolutament arruïnat.

De sobte, dos trets: l’actor és mort. Ens acull a partir d’ara un

relat policíac amb ingredients de literatura fantàstica.

Al començament el narrador ens diu:

“Todos nosotros no somos más que proyectos fallidos de la voluntad inmensa del Creador. Llevamos dentro un enemigo terrible y ni lo sospechamos” (pàg. 13)

Suïcidis induïts? On és el culpable?

Les investigacions del metge, el baró i l’enginyer, així com el neguit i la por hi són presents des del primer moment. Tots volen trobar una explicació que els tranquil·lit-

EL MAESTRO
DEL JUICIO
FINAL
LEO PERUTZ
DESTINO ED.
18 € / 226 PÀG.

zi, tot i que desconfien que les seves perquisicions els portin a una resposta que els aportí serenor. A poc a poc tot esdevé més complex; de cada vegada tots –ells i nosaltres, lectors– hi estem més implicats, d’aquí la seducció i l’espant que ens provoca la lectura.

Coneixem el savi Pfisterer, que resol qualsevol qüestió, recita dades concretes sense deixar de fer la feina que l’ocupa. Ho fa a canvi que la persona que li demana ajuda pagui la seva consumició.

“¡Qué pocas cosas sabemos los unos de los otros! Todos llevamos

nuestro propio juicio final a cuestas” (pàg. 222)

Tenim a les mans una narració perfecta d’un Mestre imprescindible. Hi tornarem, de fet tindrem necessitat de tornar-hi, però... necessitem un temps, ens hem de refer d’aquesta primera lectura que ens ha trasbalsat i seduït alhora.

És un clàssic imprescindible. De moment ens refugiem en les músiques que ens suggereix a les primeres pàgines –Brahms, Beethoven, Schubert–, que ens permeten establir un vincle amb les paraules que ens han atrapat. ♦